

Απο την Ομιλία Παύλου Ιωαννίδη  
έτσι τελετή αποκατασκευής του  
αγάλματος ως Ελένης Ιωαννίδου  
29/3/2009

## ΣΤΗΝ ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Εκ μέρους της οικογένειας Ιωαννίδη θα ήθελα να ευχαριστήσω για την μεγάλη τιμή τον Αντιπρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων Γεώργιο Σούρλα, τον Βουλευτή και π. Υπουργό Εθνικής Άμυνας Γιάννη Λαμπρόπουλο, την Γενική Γραμματέα Ισότητας Ευγενία Τσουμάνη, τον Πρόεδρο της ΤΕΔΚΝΑ και Δήμαρχο Αιγάλεω Δημήτρη Καλογερόπουλο, το Δήμαρχο Κυπαρισσίας Γεώργιο Σαμπατζιώτη, ολόκληρο το Δημοτικό Συμβούλιο της πόλης μας, το Στρατηγό Παναγιώτη Κωνσταντόπουλο και τον γλύπτη Αχιλλέα Βασιλείου, που με τις πρωτοβουλίες, τις ενέργειές τους και την προσπάθειά τους έφεραν το σημερινό αποτέλεσμα, αναδεικνύοντας τη συμβολή της Ελληνίδας Μάνας που τόσα προσέφερε και προσφέρει στο πρόσωπο της σπουδαίας Κυπαρισσίας Ελένης Ιωαννίδη.

Η οικογένεια Ιωαννίδη στην Κυπαρισσία έχει μια μακρά και διαρκή παρουσία. Το πρώτο εμφανίζεται εις τα βιβλία του Δήμου Κυπαρισσίας το έτος 1854 με πρώτο τον Αθανάσιο Ιωαννίδη.

Ήταν πατέρας του παππού μας Ιωάννη Α. Ιωαννίδη, του ονομαζόμενου και Μπαρμπα – Γιάννης ο Μουσάς. Ο Μουσάς ή Ιωάννης Ιωαννίδης ήταν γνωστός στην πόλη μας. Δημογέροντας, αγωνιστής, πατέρας δέκα παιδιών – ένα κορίτσι και εννέα αγόρια - που απέκτησε με την γυναίκα του Ελένη το γένος Αποστολοπούλου από τους Αρμενιούς της Κυπαρισσίας.

Είναι εκείνος που το έτος 1916 στο ανάθεμα του Βενιζέλου κάπου στον Άγιο Δημήτρη είχε τη λεβεντιά και την τόλμη να βάλει στεφάνι από ελιά πάνω στο ανάθεμα.

Η γυναίκα του και γιαγιά μας Ελένη είναι η τιμώμενη σήμερα και είναι εκείνη που προσέφερε θυσία στην πατρίδα εκτός από το παιδί της και θείο μας Βαγγέλη που σκοτώθηκε στις επιχειρήσεις της Κλεισούρας στις 8.1.1941 και τα υπόλοιπα οκτώ αγόρια της για να εκδικηθούν όπως γράφει το θάνατο του αδελφού τους και να υπερασπίσουν την πατρίδα.

Η τιμή είναι μεγάλη ανήκει όμως σε όλες τις μάνες που με τον ένα ή άλλο τρόπο στήριξαν και στηρίζουν τις οικογένειες, τις κοινωνίες και κατ' επέκταση την Πατρίδα.

Η αναφορά μου στην Ελένη Ιωαννίδη δεν είναι η αυτοβιογραφία της. Η ζωή της η προσωπική για εμάς μονάχα έχει κάποια πολύ σχετική αξία. «Η αξία που της αναγνωρίζεται είναι ετούτη: Ο αγώνας της ν' ανέβει από σκαλοπάτι σε σκαλοπάτι και να φθάσει όσο πιο ψηλά μπορούσαν να την πάνε η δύναμή της και το πείσμα στην κορφή που αυθαίρετα ονοματίζω «ΛΕΒΕΝΤΙΑ».

Και τα κατάφερε. Δημιούργησε και άφησε πίσω της μια πολυμελή οικογένεια: Δέκα παιδιά, τριάντα δύο εγγόνια, πενήντα πέντε δισέγγονα και τριάντα οκτώ τρισεγγόνια και πιστεύω ότι ο κύκλος δεν κλείνει εδώ. Σχεδίασε την πορεία και πραγματοποίησε όλες τις μεγάλες ιδέες της ζωής. Πορεύτηκε με αγάπη για την εργασία και την ζωή, φαντάσθηκε το όραμα, το σχεδίασε και το υλοποίησε και τέλος εξόφλησε το χρέος πνευματικά και υλικά, δίδοντας πάντα το παράδειγμα και αναδεικνύοντας ταυτόχρονα τις πανανθρώπινες αξίες.

Υπηρέτησε απλά το ήθος σε όλες του τις εκφάνσεις προσφέροντας παράδειγμα, σε όποιο περιβάλλον και αν βρέθηκε.

Ποτέ δεν λησμόνησε την ηθική αρχή πως άνθρωπος αξίας είναι αυτός που μπορεί να προσφέρει τον εαυτό του υπόδειγμα μιμήσεως άξιο.

Στο πρόσωπό της όλοι εμείς χαιρετάμε μια εποχή που έφυγε, που δεν ξαναγίνεται και που δυστυχώς τα σημερινά δεδομένα δεν φαίνεται να της δίνουν το δικαίωμα της επιστροφής.

Στην απλότητα του τρόπου και του χαρακτήρα της κρυβόταν πάντα μια μεγάλη και γενναία καρδιά που εκδηλωνόταν καθημερινά στην αυταπάρνηση, την φιλία, την συγγένεια και την πίστη σ' αυτά που την μάθανε ότι είναι τα ιδανικά.

Πιστεύουμε ότι τιμώντας τους άξιους, τιμούμε τους ίδιους τους εαυτούς μας και το βαθύτερο ηθικό νόημα της ζωής. Η Ελένη Ιωαννίδη περπάτησε πολύ, περπάτησε πάνω από τη χαρά

και τη θλίψη, από την ειρήνη, την δικαιοσύνη και την αρετή. Βαθιά μέσα της κυριαρχούσε και έκλαιγε η Νοσταλγία μιας άλλης «ωμορφότερης Πατρίδας».

Ο γιός της Βαγγέλης Ιωαννίδης έπεσε στις επιχειρήσεις της Κλεισούρας για την ελευθερία και την αυτονομία της Ελλάδας. Έχουμε υποχρέωση γι' αυτόν το θάνατο. Γιατί πέθανε;

«Οι καιροί άλλαξαν, αλλά δεν γνωρίζουμε ακριβώς σε τι άλλαξαν. Σ' αυτή τη χώρα ομιλείται ακόμα η ελληνική γλώσσα, ο Παρθενώνας βρίσκεται πάντα πάνω στο Μεγάλο Βράχο.

Η Κυπαρισσία, δεν άλλαξε θέση από την εποχή του Ομήρου. Η Κυπαρισσία και η Ελλάδα είναι το μεγαλείο και θα υπάρχουν πάντα όπως και ο Ελληνισμός. Η Κυπαρισσία είναι μια υπόθεση αγάπης και χρέους για μας και γι' αυτούς που έρχονται».

Τα λόγια τούτα τα απλά, καθώς και τους στίχους του ποιητή Οδυσσέα Ελύτη άνετα σου τα αφιερώνουμε γιατί άνετα σου πηγαίνουν.

«Ω πικρές γυναίκες – με το μαύρο ρούχο  
παρθένες και μητέρες  
που σιμά στη βρύση – δύνατε να πιούνε  
στ' αηδόνια των αγγέλων  
έλαχε να δώσει – και σ' εσάς ο Χάρος  
τη φούχτα του γεμάτη  
Μεσ' απ' τα πηγάδια – τις κραυγές τραβάτε  
αδικοσκοτωμένων».

**ΠΑΥΛΟΣ Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ**

\*Καζαντζάκης, Ελύτης, Κουνέλης.

\*Η Κυπαρισσία είναι υποθετική.